

Милош Линдро

ОСНОВИТЕ НА НЕБОТО

ფუნდამენტები რი რეაგირება

МИЛОШ ЛИНДРО

*ОСНОВИТЕ
НА НЕБОТО*

АЗБУЧЕН ТЕСТАМЕНТ

„АЗЗА“

Тоа не сум јас.
Конечно - не!
Туку е Один-Војдан
Воинот виснат -
Од - ноќ - во - ноќ!
(споени краци - раширени раце).
Богом божествена
Ничкосана жртва
Трајно опсебена
Со предреченото време
Длабоко во себе
Молкум, сè додека
Мигум не ги достаса
Нему фрлените
Свети скрижали
Заедно со сенката
На враната прелетна
Која неуморно и докрај
До свршетокот на дните
зловешто ќе грачи.

„БОКОБИ“

Целото Свето Тројство:
Родител-Слово-Дух
Под кренатата сончева слава!
Долу - пустелија спокојна
И плодносна -
Од неа се раѓа
И израснува
Сиот наш
Свет немир.

Ботее тој –
Опсебени сме сите –
Нараснува во нас:
Втренчени во вителот
На изригната лава.

Расцутува миризливо
Цветот на Злиот.
Врзува и узрева
Плодот на Излишниот.

ПАДОТ И ВОЗНЕСОТ

ПАДОТ НА СОЗДАТЕЛОТ

И слегуваше Он
Од небесата –
Во преизподната.

И се качуваше Он
Од преизподната –
Дури до местото
На мошниот Невидлив.

И посака Он
Да го удвои престолот
Поставен на небото.

Затоа ги задмина
Дверите на етерот
И дверите на пареата
Ги мина и двете
Удвоени риби
Врз кристалната тврдина.

И натаму, надолу...
Далеку под нив –
Во срцето на земјата!

Таму се сретна
со сопствениот особ.
И, потем, вжарен.
Се устреми пругоре.

Преисполнет со злоба
Се обрати до страшните
Воини на небесата –
До ангелот на воздухот
И до ангелот на водата.

Штедро им обеќа
Преубав нов свет
И пресветли небеса.

На сите оние
До петтото небо.
И им даде обет
За обилна храна
И нестивнувачки лачи.

Но надвиен од Предвечниот
Тој остана без сјајот
На сопствениот лик.

Остана тој, засекогаш,
Во трескав несопокој
Дури изминат речените
седум небесни дни
Праведно израмнети
Со седумте мрачни еони.

СЛОВОТО-ЗНАК НА СИНОТ

Бројот е исполнет.
А гневот на Сат –
Неизмерен!
Еве го него
Против повелата божја.
Со викот за милост –
До небесата!

Но, тогај:
Ќе се чуе нечујното –
Ангелскиот свиреж,
Свирежот немилосрден!

Ќе се затресат со грмеж
Основите на небото!
Ќе потемне Сонцето
Ќе избледнее Месечината,
Ќе исчезнат ѕвездите
И ветровите ќе излезат
од своите скривалишта.

Од нив ќе затреперат:
Земјата и морето
Котлините и планините.

Тогај ќе се јави
Во сета своја
Светлина и слава
Словото-Знак на Синот
Со грмеж и тресок
Во целото свое
Божествено величие:
За Сат и воинството негово –
Горешто огнено езеро!
А за праведните следбеници –
Несвенливите венци!

***ЕНОХ – НОСИТЕЛОТ
НА СЛОВОТО***

ЕНОХ НА ПРВОТО НЕБО

Го издигнаа на првото
Од седумте небеса

Му покажаа едно
Огромно и опфатно
Поголемо од сите
Мориња земни.

И околу него натрупани
Купишта преогромни
Снег, лед, чакалишта

А во средината
Ангели надвиснати

Над нивните скривалишта
Засекогаш во ширта
Покрај светилата
Кои скитаат низ небесата.

ЕНОХ НА ВТОРОТО НЕБО

И одново го издигнаа
И му ја посочија темнината
Поиспустена од сите
Темнини земни.

Низ неа сенките
Плашливи и бледи:
Виснати на вериги
Ангелите темни.

Тоа се оние
Помрачени и расплакани
Отстапници пред денот.

Загледани навнатре
Кон мигот краен
Исправени се сите
Пред мечот на правдата
На Последниот Суд.

ЕНОХ НА ТРЕТОТО НЕБО

Го однесоа на третото –
Преголемо, изобилно
И со неописна прелест.

Украсено од многуте
Расцутени, миломирисни
Златни, пурпурни,
Заносно пламнати
Цвеќа на далечините.

Наднесени над двата
Раздвоени на четири
Извори што роморат –
Меѓу тленото и нетленото.

Свртен кон север
Енох го здогледал
Ужасот огромен
Преисполнет со маки:

Страшна темнина
И непрегледна магла –
Спуштени засекогаш.

ЕНОХ НА ТРЕТОТО НЕБО II

Во средето виде:
Разгорен, тивок,
Чудно затемнет
Необичен оган.

Токму од него
Прелева една
Застрашувачка река.
Нејзините брегови –
Мразни и ледни –
Гризат и штипат

А во далечините –
Неподносливо страшни –
Затвор заобиколен
Од ангели безмилосни.

Таму се потисниците
Кои долу метанисувале
На бездушни и шупливи.

Токму затоа се тука
Во својот пристан –
Последен заслон –
Непреоден и траен.

ЕНОХ НА ЧЕТВРТТО НЕБО

И одново го зедоа
И високо го издигнаа
И со него го достигнаа
Четвртото небо.
Таму му ги покажаа
Изгревот и заодот
Одот на светлините
На сончевата од Исток
На месечевата од Запад.

Завртени во круг
Тие се без покој
А зад нив четири
Од лево и од десно
Обиколни ѕвезди.

Пред колата на сонцето
Шестокрили ангели –
Вечно впрегнати
Носители на огнот.

ЕНОХ НА ЧЕТВРТТО НЕБО II

И го однесоа горе
И му ги покажаа таму
Вратите на Сонцето
Горе, на Исток,
Каде што тоа изгрева
И долу, на Запад,
Каде што тоа зајдува.

Ангели го земаат
Венецот на Сонцето –
И му го носат на Господа.

Вртејќи се кон Исток
Ангелите го враќаат
Венецот сончев.

Тогај сите птици
Плескаат со крилјата
Петлите кукуригаат
Радувајќи се на светлото
Кое шумно наидува
И сè на светот опфаќа
А петлите неуморно
Секое утро, пред зори
Радоста ја возвестуваат:

Иде Светоносецот
За да ги дари сите
Овоземни твари
Со светлината обилна -
Светлина благодатна.

ЕНОХ НА ПЕТТОТО НЕБО

Го однесоа на петтото
Преисполнето со егрегори
Огромни, со свенати лица
Со усти - смрзнати во молк.

Зошто се свиени
И така свенати?
Зошто се замолчени
И така стрештени?

Некогаш здружно
Се дигнале на бунт
На чело со својот
Страшен кнез
Се симнале на холмот
Предречен за тоа
Стапнале на Ермон.

И оттогај -
Земјата се осквернила
Од нечестивите им дела.

Ги внеле жените земни
секоја одделно и сите

Во смртен грев
Засекогаш.

Им внесувале семе
Во нивните утроби.
И се раѓале исполини
Ширејќи нечистоплотно
Грозни злодела.

Накрај ги стигнала пресудата –
Да бидат во вечен плач,
Казнети, изобличени
Од Зборот на Страшниот Суд.

ЕНОХ НА ШЕСТОТО НЕБО

И го издигнаа Еноха
На шестото небо.

А таму:
Седум чети пресветли
Со ангелски лица
Со сончеви лачи
По свездените патеки
Низ месечевите мени.

Тие го успокојуваат
Сето она што е живо
Небесно и земно.

Тие се скриени
Во секој џбун,
Во секој цвет
И во секој плод.

Тие се внесени
Во сите изброени
Човечки денови
Носејќи ја радоста –
До Престолот Господов.

ЕНОХ НА СЕДМОТО НЕБО

И го издигнале до таму
До седмото, до последното!

Одеднаш се нашол
Сред страшна, сред ужасна
Светлина сеопфатна
Од целото огнено
Блескаво, раскошно
Извишено воинство.

На својот Превисок Престол
Во просторот необјатен
Властува Власта
Властува Врховната.

Во радост и веселба
Во безмерно сијание
Се пеат фалбоспевите
Притивното и смерно.

Таму,
На крајот на небесата
Енох се струполил
И паднал ничкосан

Бидувајќи проникнат
Од Гласот Небесен.

И веднаш бил одвеан
Како ливче суво, откинато
Пред Лицето Страшно
Пред Лицето Господово.

Лице Силно, Преславно
И Чудно, Преужасно
И Пресветло
И докрај Несогледливо.

Таква е Неопфатната
Сушност Господова
Таков е Неговиот
Предивен и Неопислив
Господовиот Лик -

Таму е - на Великознајниот
Превелик и Неракотворен
И Престолот Пресветол –
Престолот Господов.

ЕНОХ НА СЕДМОТО НЕБО II

Вревоил, архангелот
Небесни и земни дела
Го презел Еноха
И му раскажал за сите
Јавленија и созданија:

Му раскажал за морето
Му раскажал за ветерот
За громот и за блесокот
За ѕвездите и за облаците

И еве го искажаното
Од Вревоил архангелот
Вревоил благогласниот:

„Она што ти го предавам
Тоа е за вас, за луѓето.

И да не заборавите:
Однапред е одредена
Судбината на се
И судбината на секого.

А Душата човечка
Е од преди Земјата
И како и Небото над неа
Ќе остане после сè.“

ГОСПОД ЕНОХУ

ГОСПОД ЕНОХУ

„Јуначе, приближи се
Од лево, од кај Гаврила
И слушни ја вистината.

Во зачетокот,
Пред сите времиња,
Немаше ништо.
Дури ни светлина.

Затоа ја создадов видливоста
Тоа е превеликиот Адоил
Светлината извира од него
Токму од него е таа
Од него е истечена.

Видов оти е добро
И го создадов Престолот.

Потем ѝ реков на Светлината:
- Застани и обгрни го
Целото Свето Седалиште
Целиот Престол Господов!

И биди основание
На вишото и вечното
Биди Свето Начело
Биди основа на сè.

И нека излезе копното
Од невидливото!
И нека стане видливо!

И Излезе Архас,
Тврд, тежок и црн
И од него се измолкна
Преогромно темничеште.

Наредив да се укрепи.

А потем го измешав
Светлото и темното –
Тоа е водата.

И околу неа седумте
Слоеве од стакло и лед –
Седумте стојхеи
На заскитаните нејасно
Подвижни светила –
Светилата небесни.

Од брановите направив
Карпи тешки –
Камењата цврсти.
Од камењата сомлени –
Сета суша, наречена Земја.
А во внатрешноста - пропаст!
Сиреч: бездна непрегледна.

Одблесок од окото мое
Е молњата од која
Се роди секое земно
Дихание смртно.“

ГОСПОД ЕНОХУ (II)

„Мојата мудрост
Го создаде Човекот
Од седумте неразделни
Делови земни
И делови небесни
Составките божествени:

Плотта - од земјата
Крвта - од росата
Очите - од морските длабини
Коските - од камењата
Разумот - од облаци и ветришта
Жилите - од тревите земни
Душата - од Духот
Од Духот Мој,
Но и од повејот.

И уште им ги доделив
Седумте основни својства:

На плотта - Слух
На очите - Вид
На душата - Њух
На жилите - Осет
На крвта – Вкус

На коските - Трпка
На помислата - Благост.

И слуша и гледа
И мириса и сеќава
И вкусува и оттрпнува
И се блажи и се насладува.

Но највеќе од сè - заборава:
Од кого е, од каде е
За ошто е, до кога е
И дали, воопшто,
Е ли, воопшто?
Или Не!"

ГОСПОД ЕНОХУ (III)

„И го сотворив Адама
Родителот Мада
Таткото на Сет
Од видливо и невидливо
Од смрт и од живот.

И во него ги измешав
Ликот и Словото.

И ете го него,
Едно такво создание,
Неверојатно во сè:
Мало во великото
И велико во малото.

И го испратив него
Како Втор Ангел
Долу на Земјата
Со чест велика
И со велика слава.

И му го составив името:
„Аз", „Добро", „Мисл", „Ер".

Му го дадов името
Од четирите ѕвезди

Кои се на сите
Четири страни
Утврдени на небото:
На исток е - Ана Зол
И на југот - Дор
На север е Машим
На запад - Брион.

ГОСПОД ЕНОХУ (IV)

Бескрајна е мојата Мисла
Советувана од мојата Мудрост
Затоа моето Слово
Станува видливо Дело.

Сосредоточи го својот ум
Ти земни Иноче
Симни се меѓу своите
Види се со синовите.

И дај им ги скрижалите
За и тие да знаат
Оти нема друг
освен Аз-За - твојот Бог.

И нека ги предаваат
твоите писанија
до истекот на сите –
До последните времиња.

ГОСПОД ЕНОХУ (V)

Но дојде предречениот ден
И ја здогледав, згрозен,
Злобата човечка.
Јас ги воздигнав нив
А, ете, се откажаа
Од мене - тие!

И бесрамно прифатија
Божества недостојни
Шупли и смрадни.

А властелините нови
посеаја во нивните души
само омраза грозна
Со омразата и - пустош.

Целата земја се залеја
со неправди, со клевети
со хули и навреди.
И воздухот се исполни
со омраза грозна
Со лелек и кикот
Со болка и злоба.

СВЕДОШТВАТА НА ЕНОХ

ЕНОХ ЗА БОГА, ЗА НЕБЕСАТА И ЗА АДОТ

„Јас го видов лицето на Бога
Ја видов Неговата безмерна
Неопфатна и бескрајна
Неописна Суштност.

Го чув и Неговото Слово –
Еден незапирлив и страотен
Грмеж од облак буреносен.

Го видов домот на облаците
И скривалиштата на снеговите.
Ги видов засолништата на росата
И оние на маглата.

И домовите на ветровите
Со свои очи ги видов
Но и грозната дупка на Адот.

Тогаш ги здогледав и оние
Кои заробени чмаат долу.
Кога ги видов - воздивнав
Сокрушен од нивниот пад:

Блажен е оној
Кој не се родил.
И оној кој се родил
Но не згрешил.“

СВЕДОШТВОТО НА ЕНОХ ЗА АДАМА

„Кога Бог го сотворил Адама
Тој се уште немал име.

Ги повикал четирите ангели
И им заповедал:
„Најдете му име нему!"

Ангелот Михаил се упатил кон исток
Таму ја здогледал ѕвездата Ана Зол
И од неа се зела буквата „Аз".

Гаврил отишол на југ
Таму ја видел ѕвездата Адор
И од неа се зела буквата „Добро".

Урил отишол на север
Таму ја сретнал ѕвездата Машим
И од неа се зела буквата „Мислите".

Рафаил се запатил на запад
Таму ја здогледал ѕвездата Брион
И од нејзе се зело заклучното „Ер".

Така од „Ана Зол" и „Адор",
И од „Мислите" и од „Брион"

се зглобило името
На грешното тело
Надарено со искрата
Со божествената во него:
А – Д – М - Ъ

Сончевата насока дава З-М
Кое ќе рече: „Земја“
Месечевата насока дава: М-З
Кое ќе рече - Маж.
Маж од Земја.
Маж во Земја.

И му рече Господ на Адама:
„Ќе се вратиш во земјата
Од која си земен.
Сиреч: Затоа што си земја –
Во земјата ќе се вратиш!“

***ОТСЛИЦИ ОД ПАТЕКИТЕ
ЗЕМНИ***

ЗЕМЈОМЕРОТ ЈА МЕРИ ВИСТИНАТА

Никому потребен а Тој Еден
И неповикан, еве сам, а дали
Враќаната заблуда, испраќана наврапито
ги влече дојденците, дури и нејзините.
Животот е во право,
Туку дали и туѓинците?
Тој си ја има, а тие?
Подеднакво и тие.
Па нека, можеби токму така треба.
Но таа се дава, се дели, се множи...
Затоа тие, затоа нели, затоа Тој...
Пес или гавран, устремен и тргнат:
Кон стрмни, кон пусти, кон рамни,
Под тежок превез, над бледо поле и среде
Пустина до в небо, за таму и уште:
Звук од ламба, тишина над брегот,
Со заморот виснат, со санката во снегот
А и Оној одвеќе, упатено дрзок
По патеката свиена до назад и вон
Куќарките од денот, кон жителите во
мракот
Бавни и тапи - зашто отсекогаш такви -
До сонот што мрежи,
До одблесокот од патот
Бледожолт и ветов,
Бескраен и светол.

ПРИДУШЕНИОТ ГЛАС

Ќе останам без сиот себе
Без богатата родна реч
Затоа што тука Тој е
Јадриот, тивок, смирен
Јадач на зборој стада.

И гледај, почуј тој се смее
За да прифатам и јас, сосем
Во такт, отворено, свони
Додека се мири
Заборавен на дното
Придушениот,
А понапред не –
Глас.

БЕЛЕЗИ: ОДЕК, ТАЛОГ

Дотука, секакво, а сега
Се гасне тоа, запустува,
Дури сеедно се врти видот.
(Наоколу многумина
и сите вон гледот)
При гласот кој тивне
Се одмотува, свива
Се тенчи и плетка
Бледиот конец на родот.

Велат: Никогаш не бил таков!

И, ете, пополека, тенок,
Се кине - и паѓа
Со сета должина во калта.
За да и самиот,
Од средето на гревот:
Сега е крај толку!

(макар само трепет - еден долг век)

Но, тогаш, побргу,
Мигум, веднага!
Зарад белезите,
низ прескок,
во стројот -
По одекот останат сред молкот
И потемнетиот крвен талог.

ЛАЈ, ЈОКАСТА И ОЈДИП,

Се урна Отецот и Името се отфрли
Почна да се пласти срамот
над Словото кое уште гласи
И продолживме јалови
но од гревот трудни веќе
Фаќајќи веќе корен
Во хартиите сиво-бели
Викавме спроти сидот
кон Никого Таков и Иниј
За да самите, притоа,
вслушани не сосема и токму
Во извикот празен,
во одекот уште попуст
На слабоумните што е знак
А и белег на препнатите
Кои паднале, ене,
при едината Мајка-Жена
Неминливо што стои
и од прагот свој ги вика
(од прагот плодороден -
скришен и темен)
Сите Неосознати
За упад -

Напред!

РАЗМИНУВАЊЕ

Со тие што беа маловерни
И со тие што беа малодушни
Со тие кои многу зборуваа
И горки думи продумаа
И слатки зборој изрекоа
А со словата
Само својата слава ја сидаа –
Сакав да зборувам и -

Не можев!

Затоа што е насекаде
Катаден и до ден-денес:
Само празнословие
Само кривоклетие
И срамословие.

(А ќе ги стигне смртта неизбежна
пред и да помислат на неа!)

ИНО

Болеста видлива одвај
Устата стисната докрај
Наоколу, макар и ретко
Распространето е друго
Понатаму, во времето дури ни тоа.
Туку,
На испразнетото поле
Пристигнала Ино.

За да биде отсјај
на инаква совест.
А над совеста, пак
провев.

Така е со сите сега
Така е од вчера –
до утре.
Низ сите три дена.

А една редица долга
која ни вести сешто
До најнакрај иста –
Но извртена видно.

И така сето негде.
И насекаде мошне бледо.

Она, пак, што се може
Тоа Другиот Милосрден пушта
Зашто отсекогаш било така
Положениот живот се пази.
(Не зашто тој за докрај)
Туку зарад зборот –
Беседа со толку кал
в очи!

СО ГОВОРОТ

Со говорот се има
Така се прогледува.
Речиси сите
стигнуваат тука
А сакаат едно.
И тоа се спушта
Паѓа врз сите
Станува покров
Стапнува врз подлог
И
Метнува смрт:

При имање празно
Изискувајќи ништо
Во одење задно.

ЗАГУБАТА

Од тогаш го загубиле споменот
Останувајќи сами
Со телата расфрлени
Влегувале под стреите
Допрени до линдрите

И, ете ги, велат:
„Тоа е животот!“

Се пласти времето
А тие повторуваат:
„Тоа е денот!“

И го трупаат Имотот
За да расне и округнува –
Самозаборот.

ОСКВЕРНУВАЊЕ

И ќе се преполни садот
Ќе претече
Ќе се прелие во друг
Инаков и ненаш.

Можеби за позор
Пред прозорецот на идното
Среде сјајот оскверавен
Од издивот на Злиот
Во средето на Мракот.

СТРОЕЊЕ

Она што држи –
Осветлено и в очи.
Со внатре и надвор
Се разбира и - цел.
Основ со исход.
Таванот во молк.

А она што влече –
Речиси говори
Или - ќе почне.
Зашто Другоста е тука
Неодминлива, крајна.

Кога едното е кривко –
Одречно кон друго:
Назадгазум
Трајно.

РАМКАТА НА ЖИВОТОТ

Во рамката слика:
Сплет од светлина и ветер
Нишкање на кршлива гранка
Пад на пожелтен лист.

А го слушна ли виденото?
Го разбра ли појавното?
Го вјавна ли минливото?
Се вознесе ли сред синилото?

Или плашливо се затскри
под шиндрата
врз линдрата.

НЕКОГАШ РЕКОВ

Некогаш реков:

„Ќе има двоумење,

Ќе има страв

Ќе дојде минатото

Ќе се насели”

А сега велам:

„Иде неповикано

Се враќа непречено

Си стои одвикнато.

Се празни светлото

Се пласти здрачното”.

НАДВОР

Надвор, на отворено
Остана крупен
Очајот неразграден
Па нека ни сведочи:

За уплавот
За одвикот
За пребегот
За отсликот
За тајната
За намерата
За надежта

Но и за . . .
За премислата.

ЗНАЦИТЕ НА ПОСЛЕДНИТЕ ВРЕМИЊА

Ете го говорот на темното
Ете го клокотот на изворот
Нè плиска водата од небесата
Ни блеска сликата на молскавицата.

Но дали се тоа знаците
Подготвени за времињата
Кои одамна се предречени
Да стигнат и да се населат
Насекаде наоколу
Но и зо душите наши
Во душите исплашени.

И, еве, ние ги слушаме:
И татнежот на демонските шепоти
И ехото на Божјите тишини.

ОРФЕЈ

Слегол прудолу
и потем се вратил.
Навидум сосема чист,
Но со здивот стежнат
Од воздухот на Хадес.

Тргнал со листот златен
Целиот нарисан, шарен
А еве го одново меѓу нас
Со оловна палка в раце
Со грозна смрт во себе.

Откога разбрал кој бил тој
Што го испратил Долу
Низ дупки, низ пештери
Од првото Езеро Зелено
Кон второто - Бело
И преку него, по мостот тенок –
За никогаш да не се врати –
Решил да возврати достоино.

И еве го тој веќе решен
Да го дотера светот прашлив
Според својот преуреден
Светло-темен ум на осветник.

ТОЧКА НА ПРЕВОЈ

Наоколу сеприсутни:
Изсидани неба
- Од секаде до бескрај –
И мрежи и решетки
И сита и прозорци –
Сигурно насекаде
Незапирно ги следам.

А слухот и дамарот?
А поривот и трепетот
А копнежот и стравот?

Тие се во средето
Меѓу падот и вознесот.

САМОЗАБОРАВ

Проговор желен
Шумно исполнет
До површта во трепет
Спокојно распослан.

Се сида невидот
Се пласти роморот.

Но расне сомнежот
Се шири неверата
И тоне во Заборав –
Вечноста рамнодушна.

КОН СОНЧЕВИТЕ ПОРТИ

Ме зедоа далечините
Запрусав по ширта
Па се отворија пред мене
Длабини и височини.

Ги достигнав рабовите
На кристалното гумно
Грижовно надвиснато
Над празните и прашни
Патеки на заспаните.

Ги бројам сончевите порти
Редејќи ги, наизуст, деновите.

Огнени чези претрчуваат –
Светлечки нишки оптегнуваат.

ПРЕДУПРЕДА

Садот од кој пие светот
Синкасто ќе засвони
Ќе почне да татне
И незапирно да ечи.

Острицата на денот
Ќе ги легне вршките
Ќе ја набразди кората
И ќе ја распука земјата.

Тогаш Духот ќе ги пророни
Своите едри солзи
И Отецот ќе го испрати
Својот Син-Слово –
Словото од синилото.

Ќе биде тоа предупреда
Долгоочекувана и страшна
Дека долгот, кога-тогаш
Макар и ненавремено
Ќе треба токму од нас
Неизоставно да биде
Конечно измерен –
И вратен!